

תת"ע 6554/05 - דוד אביקזר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6554-05-19 מדינת ישראל נ' אביקזר
תיק חיזוני: 61118888918

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת שרת זוכוביצקי-אוריה
מבקשים דוד אביקזר
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר המבקש ביום 28.8.2019.

ה המבקש קיבל דוח שמספרו 61118888918 המיחס לו עבירה של עצירת רכב על מדרכה במקום שלא הוסדר להעמדת רכב והחניתו בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 13.9.2018.

ה המבקש ביקש לה夷יף על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 28.8.2019.

ביום הדיון לא התיצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 500 נס.

טענות הצדדים

טענות המבקש

ה המבקש טען כי לא ידע על הדיון שנקבע בעניינו. המבקש כפר במיחס לו וטען כי היה בחניון. לטענתו, גם אם חנה על מדרכה בידיותו נכה שמתיר לו לחנות על מדרכה.

טענות המשיבה

ה המשיבה טענה כי הזימן לדין נשלחה כתובות אותה ציון המבקש בבקשתו לה夷יף, כאשר אישור המסירה שבאל המשיבה בציון הסיבה "נמסר". משכך, לטענתה, אין לבקשתו אלא להlain על עצמו.

לטענת המשיבה בית המשפט השית על המבקש את הקנס המקוריvr שלא נגרם עיוות דין.

אשר לטענת המבקש כי לא עבר את העבירה המיחסת לו מאחר שהוא מחזיק בתו חניה לנכה טענה המשיבה כי מניסיות הדוח עולה כי צורת החניה של המבקש גרמה להפרעה להולך הרجل, זאת בניגוד להוראותו של סעיף 2(א)(3) לחוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993.

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליך פליליים מורה על קיום דין בעניינו של הנאשם. בדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליך פליליים- אשר יש הסברים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנסיבות הנאשם, וזאת לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ'**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו ב Clerk עיוות דין.

כאשר הנאשם הווזמן לדין אינו מתיצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130(ח) לחסד פ' קובע כי הנאשם מתיצב למשפטו ונדון בהעדרו רשיי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקתiae להティצבותו וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו בע"פ 9811/09 **סמיימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיצבות של אדם בדיון אליו זומן בדיון עלול להוביל לתוכאה כי יושע בדיון ודיננו יגזר, כשם שארע בעניינם. משכך היה, הנטל הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקתiae להティצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקתiae להティצבותו של הנאשם

המבקר טען כי לא ידע על הדיון שהתקיים בענייניו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעלהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתחלים קנס או הזמןה למשפט לעניין עבירתה קנס אליו הומצאה בדיון גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמןה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקיים".

בעפ"ת 19-02-62391 **סווייטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שהזמןה לדין נשלחה לנמען בדואר רשום.

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט וצורך לתגובה המשיבה, ההזמנה למועד הדיון שנקבע ליום 28.8.2019 נשלחה לכתותו של המבקש אותה צין בבקשתו להישפט ונמסרה למענה.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל ידיו את הזמנה לדין אינה עומדת בנטול ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו. סבירתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תעשה על-ידי העלת טענה בעלה כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (רע"פ 17/8427 **מדינת ישראל נ' אמון סالم** מיום 25.3.2018).

ה המבקש לא פירט בבקשתו כל סיבה אחרת להיעדרותו מהדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי הזמנה לדין נמסרה ל המבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיצבותו בדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו וב בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 17/6165 **سعدא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ה המבקש כפר במיחס לו וטען כי חנה בחניון. לחילופין טוען כי גם אם חנה על מדרוכה היה ברשותותותו נכה המאפשר לעשות כן.

ככל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 18/1911 **עמיד ניש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה במעשה העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזרירות של ממש. קיבלת טענה זו משמעותה כי ככל מי שיש לו הגנה טוביה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשותו וגזרת דין יוכל לגרום לביטולו של גזר דין (ע"פ 21/02/2002 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 04/1773 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

מהעתיק תעודתתו נכה אותו צירף המבקש בבקשתו עולה כי ביום ביצוע העבירה לא היה בידיותותותו נכה בתוקף, שכן תוקפו של התו הוא מיום 10.10.2019 לצמיתות ואילו העבירה בוצעה ביום 13.9.2018. זולתתו החניה לא צירף המבקש כל אסמכתא לתמיכה בטענותיו הנוספות.

בנוסף, חרב עברו התעבורתי של המבקש הכלול 33 הרשותות קודמות ועל אף בקשה המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הकנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק דין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוון עקרון סופיות הדיון בבקשתה נדחית.

במידה ויציג הנאשםתו נכה תקף למועד ביצוע העבירה תישקל בבקשתו בשנית.

מצורחות תשליך ההחלטה לצדדים.

עמוד 3

ניתנה היום, כ"ג טבת תש"פ, 20 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.